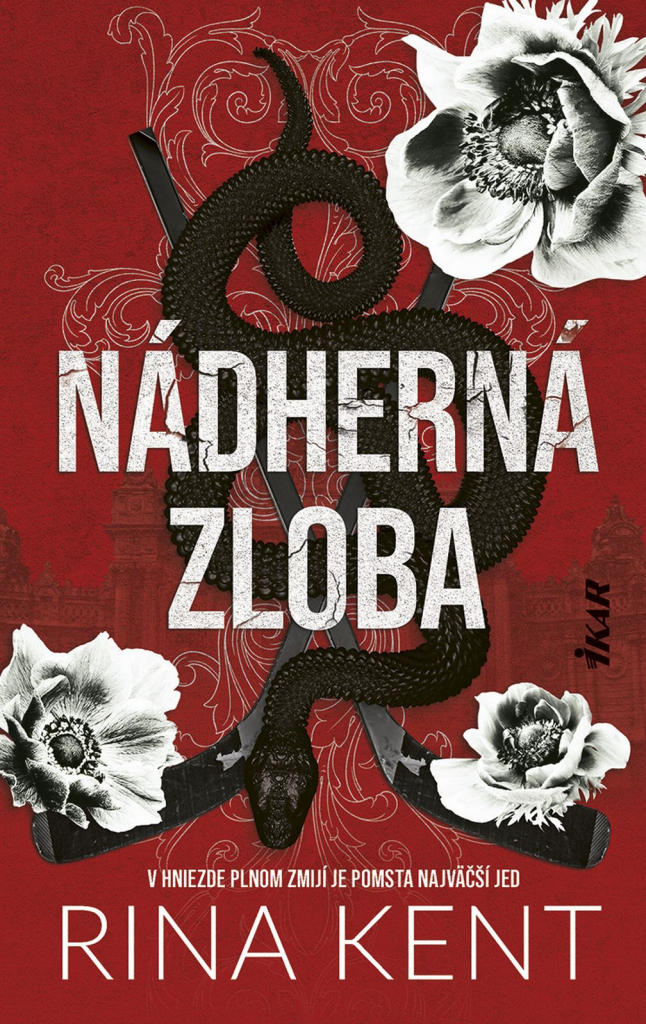




NÁDHERNÁ ZLOBA

IKAR

V HNIEZDE PLNOM ZMIJÍ JE POMSTA NAJVĚČŠÍ JED

RINA KENT

RINA KENT

NÁDHERNÁ ZLOBA



Preložila Bibiána Lieskovanová

Rina Kent
BEAUTIFUL VENOM

Copyright © 2025. BEAUTIFUL VENOM by Rina Kent

Cover © Opulent Design

Translation © 2026 by Bibiána Lieskovanová

Slovak edition © 2026 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-575-0928-8

*Tým, ktorí bežia v tme, kde krása
a nebezpečenstvo sú dve strany tej istej mince.*

POZNÁMKA AUTORKY

Zdravím, milí čitatelia,

Nádherná zloba znamená začiatok novej vzrušujúcej etapy #Rinaverse, ktorú si môžete vychutnať ako úplne samostatný príbeh.

Ak ste na mňa narazili len teraz, možno nevíete, že píšem temnejšie príbehy, ktoré môžu byť intenzívne, znepokojujúce a dokonca až mrazivé. Moje postavy a ich cesty sa vymykajú spoločenským normám a nie sú vhodné pre každého.

Táto kniha obsahuje témy ako hra na znásilnenie/odpor, sexuálny nátlak a hra na lovca a korisť. Obsahuje tiež zobrazenia traumy a násilia súvisiaceho s dopravnou nehodou. Prosím, zamyslite sa nad svojimi osobnými spúšťačmi, skôr než sa pustíte do čítania.

Viac informácií o Rine Kent nájdete na stránke rina-kent.com.

PLAYLIST

The Girl Who Stole My Heart – Blue October

Little Girl Gone – CHINCHILLA

Rip Me Apart – Unlike Pluto

Black Dahlia – Hollywood Undead

Shadow – Livingston

Cake – Melanie Martinez

Sick Thoughts – Lou Bliss

hell of a good time – Haiden Henderson

Bad Timing – Blindlove

Backbone – KALEO

I Can't Go on Without You – KALEO

Lilith – Halsey & SUGA

Vicious – Bohnes

Neon Gravestones – Twenty One Pilots

Game of Survival – Ruelle

All That Pretty Love – Atom & Breathe

SINS – Red Leather

Feeling You – Harrison Storm

Fickle Game – Amber Run

Kompletný zoznam skladieb nájdete na Spotify.

KAPITOLA 1

Dahlia

Život, ako som ho poznala doteraz, sa rozpadol na maličké, nerozpoznateľné kúsky.

Pozitívum? Už nemám čo stratiť.

Nemám sa ku komu vrátiť.

Nemám domov.

Nič mi nebráni v tom, aby som pokračovala v krvavej ceste, ktorú som si starostlivo naplánovala.

Moje prsty sa chvejú na hladkom plastovom sedadle štadióna, zatiaľ čo zostávam vo svojom úkryte. Svaly ma pália a kolená sa mi trasú, praskajú od skrútenej polohy, do ktorej sa nútim už viac ako dvadsať minút.

Obklopí ma mrak ľadového vzduchu, ktorý zmrazí kvapky potu na mojich spánkoch a hornej pere.

Vec sa má tak, že by tom tu nemala byť.

A nemyslím tým svoju pozíciu ako takú, ale celé toto miesto.

V žiadnom prípade som nemala vstúpiť do Graystone Ridge ani do kampusu Univerzity Graystone, známej aj ako UG. A čo je najdôležitejšie, nemala som sa potulovať po ich neslávne známej aréne Zmijí, domove prestížneho hokejového tímu Zmije, ktorý práve vyhral neuveriteľný zápas.

Práve je pomyselné slovo, pretože hra sa skončila pred niekoľkými hodinami a všetci už opustili tieto priestory.

Okrem mňa.

A troch hráčov tam dole.

Hlasné údery mi zarezonujú v ušiach v momente, keď puk narazí do mantinelu. Švihanie hokejok na ľade dopĺňa symfóniu surového násilia.

Vykuknem spoza tmavomodrých sedadiel a napriek hlasným zvukom, ktoré sa rozliehajú po aréne, zadržím dych.

Sedadlá vnútri arény, ktorá má kapacitu viac ako desaťtisíc divákov, stúpajú strmo nahor, vďaka čomu ponúkajú závratný pohľad na ľad pod nimi. Ešte stále počujem rev davu, akoby to bola fyzická sila, ktorá sa mi rozlieva v hrudi. Potlesk a skandovanie, ktoré sa odrážalo od stien a stupňovalo sa do ohlušujúceho crescenda, boli v porovnaní so zvukom rýchleho nočného tréningu troch hráčov nevýrazné.

Alebo ide skôr o stretnutie?

Zazriem nápis „ZMIJE“ vytlačený na mantineloch oproti mne, zatiaľ čo ľad sa leskne pod prudkým, oslepujúcim svetlom, ktoré vrhá modrastý odtieň na klzisko. Ostro znejúci zvuk korčúľ brúsiacich po ľade mi naháňa zimomriavky, keď sledujem vražedné manévry hráčov.

Počas svojho výskumu som nespočetnekrát videla, ako Zmije dominujú na ihrisku, takže viem rozpoznať, kto má puk, bez toho, aby som sa musela pozrieť na čísla hráčov.

Niektorí by to mohli nazvať posadnutosťou a možno majú pravdu, ale ak mi to pomôže priblížiť sa k tímu, budem hrať dotieravú fanúšičku. Alebo posadnutú. Alebo akýkoľvek správny termín, ktorý znamená, že som expertka na túto bandu hadov.

Stiahnem si bejzbalovú šiltovku do tváre, preložím váhu z jednej nohy na druhú a následne opriem spotené čelo o malú štrbinu medzi dvoma sedadlami.

Títo traja hráči sú takí rýchli, agresívni a nemilosrdní vo svojej hre, že takmer splývajú dokopy v mori ostrého klzania.

Keď sa snažím držať s nimi krok, krížia sa mi oči. Striedajú sa a hrajú dvaja proti jednému, pravdepodobne aby vylepšili svoju bezchybnú útočnú synergiiu, ktorú dnes večer všetci vychválili.

Dôvodom, prečo títo traja spolu tak dobre vychádzajú, je pravdepodobne to, že sa vrátili späť na klzisko aj po tom, čo všetci ostatní odišli domov.

Šušká sa, že sa tu neskoro v noci často stretávajú, a tak som sa musela presvedčiť na vlastné oči. Šla som na toaletu a počkala, kým sa štadión úplne nevyprázdni. Potom som sa vkradla späť do arény a schovala sa za sedadlá v rohu blízko ľadu, ale mimo zorného poľa hráčov.

Musela som byť ticho ako myška, pretože na tomto mieste počuť aj ten najtichší zvuk.

Všetci traja sa zastavia uprostred klziska, zaklepkajú hokejkami o seba a potom ich odhodia na ľad.

„To bola mizerná obrana.“ Číslo sedemdesiatjeden Jude Callahan je prvý, kto si zloží prilbu a potrasie svojimi mokрыmi čiernymi vlasmi, než nimi hodí dozadu ako pes.

Je najvyšší a najrobustnejší z trojice, meria neuveriteľných stodevãťdesiatosem centimetrov a je definíciou úplného psychopata. Je najobávanejším hráčom na pravom krídle v univerzitnej lige. Útočník súperových tímov si dvakrát rozmyslí, či vstúpi do jeho zóny, a obrancovia nedokážu zvládnuť jeho obrovskú postavu a nekontrolovateľnú energiu.

Jude má problémy so zvládaním hnevu, preto si vybral hokej, aby mohol ľuďi poriadne zmlátiť. Všetci to vedia a každý, kto sníva o hokejovej kariére, sa naučil držať sa od neho čo najďalej.

Číslo trinásť Preston Armstrong hodí prilbu do Judeovho zátylku a po prázdnej aréne sa rozľahne jeho hlboký hlas s nádychom sarkazmu. „Narážanie hrudou nie je útočná stratégia. Za to by si dostal trest. Ako vždy. Nerob nám problémy.“

Preston je často označovaný za princa ligy, pravdepodobne kvôli svojej nádhernej tvári, vždy upraveným pieskovo blond vlasom a zeleným očiam, ktoré majú nádych mora. Napriek svojmu elegantnému vzhľadu a kultivovanému správaniu je známy ako najkrutejší had na ľade, aj mimo neho.

Jeho vzhľad je len ďalším nástrojom, ktorý používa na dosiahnutie svojich cieľov. Nech už sú akékoľvek.

Napriek svojmu rozsiahlemu výskumu o Prestonovi stále nepoznám jeho skutočnú osobnosť a pochybujem, že jeho spoluhráči majú tušenie, čoho je skutočne schopný.

Na rozdiel od Judea, notoricky známeho svalovca, ktorý koná bez ohľadu na ostatných, je Preston pokojnejší a rozvážnejší, ale vyžaruje z neho temný náboj.

Ak by som si musela vybrať, rozhodla by som sa preňho. Psychické hry zvládam, ale Judeove nevypočítateľné násilie je pre mňa len ťažko stráviteľné.

Akoby chcel potvrdiť moje slová, vrazí telom do Prestona s takou silou, že obaja s hlasným treskom narazia do mantinelu.

Zadržím dych, keď si Jude sadne na Prestona, akoby bol stolička.

„To bolo za čo, ty čurák?“

Prestonova hlava narazí na mantinel a napriek tomu, že nemá prilbu, v hrudi zacítim náraz.

Jeden druhého schmatnú za chránič krku a Jude sa pokúsi Prestona zdvihnúť, pravdepodobne aby ho hodil naprieč klziskom v štýle neandertáľca. Hoci Preston nie je

taký mohutný ani vysoký ako Jude, predsa len má stodeväťdesiatdva centimetrov a podarí sa mu prekonať Judeovu hrubú silu tým, že ho prevráti a potom ním udrie o ľad, než mu vrazí lakťom do krku.

Trinástka má úsmev na tvári, keď priloží tvár k sedemdesiatjednotke. „Povedal som, že si na príťaž, ty *čurák*. Nauč sa ovládať svoju silu. Je v poriadku, že vyzeráš ako zviera, ale správať sa tak je už trochu príliš, nemyslíš?“

Beriem to späť.

Nemám šancu zvládnuť Prestona. Neviem, či toho obrovského chlapa pod sebou pustí, alebo ho s úsmevom zaškrtní.

Takmer stratím rovnováhu a prezradím svoju polohu, keď Judeova tvár v priebehu niekoľkých sekúnd sčervená a následne zmodrie.

Závratnou rýchlosťou Jude kopne Prestona a obaja sa začnú váľať po ľade ako pár ľadových medvedov.

Bez prilieb.

Tretí hráč, číslo devätnásť, si s povzdychom zloží prilbu a odhalí vlhké, rozčuchané tmavohnedé vlasy a jemné zamračenie, ktoré sformovalo jeho obočie.

Hádka Judea a Prestona ustupuje do úzadia, keď mi pri pohľade na kapitána a centra Zmijí zovrú hrdlo neviditeľné ruky.

A čo je na tom to najhoršie? Nie je to prvýkrát, čo odvrátil moju pozornosť.

Z nejakého dôvodu som sa často pristihla pri tom, že moje oči nevedomky zablúdili ku Kaneovi Davenportovi, avšak neviem pochopiť, prečo je to tak.

Áno, je pekný, pravdepodobne najkrajší z trojice. Kým Jude má ostré rysy a Preston je skôr princovský typ, Kaneova krása je znepokojujúca.

Jeho výrazne rezaná spodná čeľusť mu dodáva prirodzene impozantný vzhľad. Zvyčajne starostlivo upravené

vlasý sú teraz strapaté a on si po nich prechádza prstami, aby jeho pramene pôsobili nedbalo upravené.

S výškou stodeväťdesiatpäť centimetrov je tiež vysoký, no nie je taký desivý ako Jude. Kaneova štíhla, ale svalnatá postava prispieva k jeho úlohe dominantného hráča na ľade. Jeho telo je vyformované tak, aby bolo silné a zároveň obratné, a jeho kontrolované pohyby odzrkadľujú vrodené vodcovské schopnosti. Správa sa seabedome, jeho držanie tela je vždy vzpriamené a pokojné, čo mu dodáva auru tichej autority.

A predsa... jeho modré oči sú také bledé a prázdne, že pripomínajú skôr oči vlka arktického ako ľudské. Sú prenikavé, chladné a nečitateľné. Napriek jeho vonkajšiemu pokoji pod povrchom v nich číha náznak nebezpečenstva.

Napriek tomu je jedinou bezpečnou voľbou v tíme.

Kane je zodpovedný kapitán, silný vodca a ten, kto upokojuje svojich spoluhráčov, keď sa vymknú spod kontroly. Je tiež jediným starším hráčom s pomerne normálnou osobnosťou.

No, aspoň tak normálnou, ako je to u týchto debilov možné.

Netreba zabúdať, že je súčasťou zvrátenej partičky, ktorú by si žiadny normálny človek dobrovoľne nevybral. Pozriem sa na čierny obsidiánový prsteň na jeho pravom ukazováku, ktorý sa v svetle neleskne. Nevidím ho jasne, ale viem, že na jeho vrchnej strane je vyrytá kompasová ružica, symbol jeho rodiny.

Prsteň je dôkazom jeho monštruózných väzieb.

Korčuľuje k ostatným dvom a silou prerušuje bitku tým, že sa vtlačí medzi nich. Preston okamžite vyskočí a korčuľuje v kruhoch, jeho rytmus a provokatívny výraz tváre sú dráždivé samy osebe bez toho, aby musel vysloviť čo i len jediné slovo.

Jude sa bráni Kaneovmu zovretiu a jeho sila a túžba po násilí vytvárajú okolo neho neviditeľnú žiaru, ktorá mi naháňa husiu kožu.

„Stačilo.“ Kane ho odstrčí, a hoci tento pohyb vyzerá uvoľnene, v skutočnosti to tak nie je. Inak by nemal šancu odstrčiť muža, ktorý vyzerá ako medveď.

A to je na Kaneovi také zvláštne. Záhadným spôsobom dokáže, aby veci vyzerali jednoducho, aj keď také nie sú.

„To je všetko, čo dokážeš, kámo?“ Preston nakloní hlavu na stranu a našpúli pery na Judea, napodobňujúc nevinné dieťa. „Som sklamaný.“

Jude korčuľuje smerom k nemu. „Ty skurvený...“

Kane natiahne ruky a oboch naraz udrie do brucha. „Povedal som stačilo. Šetrite si energiu na klzisko.“

Jude zavrčí. „Rozbijem mu ten jeho pekný ksicht na kúsky, aby prestal trepať kraviny.“

„Aj keď mi zničíš tvár, nezastavíš ma pred tým, aby som ťa nevytrieskal po riti.“ Preston sa zoširoka usmeje. „To len odhalí tvoj komplex menejcennosti. Až tak mi závidíš môj vzhľad, sedliak?“

„Tvoj vzhľad?“ Tentoraz ho vysmeje Jude. „Aký vzhľad? Odporný a divný?“

„To ešte nikdy nikto nepovedal. Ale hej, môžem ti nájsť dobrého plastického chirurga. A tiež neurochirurga, aby dal do poriadku tvoju skazenú osobnosť.“

„Iba ak tvoja osobnosť podstúpi rovnakú operáciu.“

„To je rúhanie. Ja mám úžasnú osobnosť. Tvoja sa však točí okolo problémov s mamičkou,“ zafučí Preston.

„Vymlátim z teba tvoju skurvenú dušu!“ Jude zaútočí a Kane použije svoje telo, aby stlmil náraz, ale aj tak ho odhodí dozadu.

„Pres.“ Kane sa na neho uprene zahľadí. Energia sa zmení bez toho, aby musel dodať čokoľvek ďalšie.

Preston zdvihne plece. „Čo? Je zábavné sa s ním hrať. Okrem toho, potrebuje sa vyčerpať, aby zaspal. Ako bábätko.“

„Čo si to, kurva, povedal?“ spýta sa Jude temným tónom.

„Vidíš?“ Preston zdvihne ruky, akoby tým chcel niečo potvrdiť.

„Nechaj si tie urážky na zápas,“ povie mu Kane.

„Hmm... premyslí si to.“ Preston si poklepe po brade. „Odmietam.“

Kane vzdychne, akoby takúto odpoveď očakával. „Použil si nepriateľskú energiu aj na toho hráča, ktorý bol vylúčený?“

„Áno. Povedal som mu, že jeho mama dovolí trénerovi, aby ju šukal do všetkých voľných dier, aby taký priemerný hráč ako on mohol zostať v tíme.“

Chorý bastard.

„Nie div, že ťa takmer zabil a dostal päťminútový trest. Dvakrát,“ odvetí Kane až znepokojivo pokojným tónom. „Si neuveriteľne otravný.“

Preston sa uškrnie. „Viem, však?“

„To nie je kompliment.“

„Urobila to?“ spýta sa Jude, ktorý zjavne zabudol na svoj sľub zabiť Prestona.

„Čo či urobila?“

„Dovolila trénerovi, aby ju vyšukal do všetkých dier pre jej syna?“ spýta sa Jude tajomným tónom a Kane ho pozorne sleduje, akoby niečo hľadal, hoci neviem presne čo.

„Neviem. Asi? Koho to zaujíma, pokiaľ príbeh splnil svoj účel?“ Preston si povzdychne. „Ľudia sa dajú tak ľahko oklamať, až to začína byť nudné.“

Jude si vyzlečie rukavice a hodí ich Prestonovi do tváre.

Ten pokrčí nosom. „Nekultúrny ako vždy, Callahan.“

Môj pohľad sa upriami na čierny prsteň na Judeovom ukazováku. Je podobný Kaneovmu, hoci ten jeho je

označený symbolom jeho rodiny – caduceusom, ktorý je ovinutý trnistými popínavými rastlinami. Aj Preston má taký. Na tom jeho je symbol slnka a polmesiaca.

Počas zápasu ich nemali na sebe, pravdepodobne kvôli predpisom. Teraz však trénujú sami.

Zrejme si ich nasadili, lebo nechcú, aby ich niekto videl bez dôkazu o ich oddanosti.

Alebo dôkazu o ich moci na tomto mieste.

Ľudia si myslia, že Graystone Ridge je rozľahlé, bohaté mesto na severovýchode Spojených štátov, kde sa história a bohatstvo dokonale spájajú s modernými ambíciami. Centrum mesta ponúka kombináciu luxusných kaviarní, značkových obchodov a historických pamiatok lemujúcich dláždené ulice.

Všetci veria, že Univerzita Graystone, ktorá sa nachádza na okraji mesta, je prestížnou inštitúciou známou tým, že vychováva akademické a športové talenty. Jej historická architektúra zostarla ako víno a dokonale ladí s okolím. Hoci ponúka renomované programy v oblasti obchodu, práva, vied a športovej medicíny, jej skutočnou pýchou je hokejový program, ktorý sa stal živnou pôdou pre budúce hviezdy NHL.

Študentská komunita je zmesou bohatých ľudí s bohatou tradíciou, ako sú Kane, Jude a Preston, a ambiciózných štipendistov ako ja, ktorých do Graystoneu priťahujú jeho kontakty a prestíž.

Ľudia však nevedia, že pod lesklým povrchom sa skrýva temný vplyv: Vencor. Tajná spoločnosť spojená s rodinami, ktoré založili univerzitu a mesto. Moc sa tu nielen získava, ale sa ňou aj manipuluje a odovzdáva sa z generácie na generáciu.

Každý kútik tohto miesta šepká o moci elitných rodín, ktoré formovali mesto.

Klany Davenportovcov, Callahanovcov, Armstrongovcov a Osbornovcov žijú v uzavretej enkláve nazývanej Ravenswood Hill na periférii, v hmlistom lese, ktorý sa týči nad mestom. Za ťažkými železnými bránami ich odľahlé sídla odrážajú dedičstvo vplyvu a kontroly nad mestom. Cesty vedúce na toto miesto sú lemované vysokými dubmi a skrytými bezpečnostnými systémami, čo vytvára atmosféru exkluzivity a tajomna.

Kopec bol pre cudzincov vždy neprístupný, preto musím namiesto toho osloviť týchto troch študentov.

Alebo skôr jedného.

Kane je moja najlepšia voľba. Nemyslím, že je idiot, ktorého môžem ľahko oklamať, ale aspoň je pacifista. Za posledných niekoľko týždňov som sledovala veľa jeho zápasov online aj naživo – zavolajte políciu za stalkovanie – a nikdy som nevidela, že by sa uchýľoval k násiliu.

Ani raz.

Vo fyzicky náročnom športe, akým je hokej, je to takmer zázrak.

Ak je niečo, tak expertom na urovnávanie sporov. Zachováva si chladnú hlavu a autoritu vyžaruje aj cez obrazovku. Zrejme preto bez námahy získal pozíciu kapitána.

Najradšej by som sa k žiadnemu z nich nepriblížila, ale musím, takže si vyberám Kanea.

„Pozveš tentoraz niekoho?“ opýta sa Kane Judea, keď korčuľujú k lavičkám.

„Nie,“ odpovie Jude bez toho, aby sa otočil.

„Si si istý?“

„Áno a daj si pohov.“ S týmito slovami Jude opúšťa ľad a zamieri do tunela, kde zmizne z dohľadu.

Slabé mechanické hučanie, ktoré kdesi vydáva rolba, prekonáva ticho, keď Kane niekoľko sekúnd upiera pohľad na Prestona. „Ty?“

„Zvažujem to.“

„Očakáva sa, že niekoho preveríš a privedieš na slávnostné uvedenie, Pres.“

„To si Judeovi nepovedal.“

„Je to tak lepšie. Určite by dotiahol niekoho z ulice a my predsa po ňom nechceme upratovať neporiadok. Ty si iný. Využi svoje presvedčovací schopnosti. Myslím tým manipulačné schopnosti.“

„Keď som to urobil naposledy, nechcela piť moju krv. Takmer som ju zabil, než ju vykopli preč.“ Zamračil sa. „Ako môže niekto odmietnuť *moju* krv?“

„Lebo je normálny?“ Kane vysloví otázku, ktorá napadne aj mne. Vážne, zrejme je vo Vencore len preto, lebo sa narodil do zakladateľskej rodiny.

Je zrejmé, že inak tam nezapadá.

„A čo ty?“ spýta sa Preston s nadvihnutým obočím.

„Všetko mám vyriešené. Staraj sa o seba.“

Vyriešené? Znamená to, že už vie, koho si vyberie?

Mala som sa vkradnúť do jeho života, aby som bola tou osobou práve ja.

Prednedávnom som sa prihlásila na stáž ako lekárka tímu, ale ešte stále mi neprišla odpoveď. Môj spolužiak tvrdí, že je nemožné, aby prijali na túto pozíciu dievča, a zároveň sa vystatoval, že on by bol na túto prácu najvhodnejší.

Ak má pravdu, moje šance dostať sa bližšie k tímu sú menšie ako kedykoľvek predtým. Mohla by som sa uchádzať o miesto asistentky administratívnej manažérky alebo dokonca ako dobrovoľníčka. V prípade populárneho tímu, ako sú Zmije, však nie je isté nič.

„Všetko vyriešené, hej?“ zopakuje Preston tónom, ktorý naznačuje pochopenie.

„Choď domov, Armstrong.“

„Rozkaz, kapitán.“ Preston posmešne zasalutuje, na perách sa mu zjaví sadistický úsmev a odkorčuľuje preč. „Je čas utopiť Callahana v sprchách.“

Keď v aréne zavládne ticho, Kane stojí niekoľko sekúnd uprostred klziska, potom pozbiera puky, ktoré tam ležia, a uloží ich do príslušného boxu.

Nohy ma bolia od stuhnutosti a viem, že ak čoskoro neopustím miesto, spadnem a prezradím svoju polohu.

Zahryznem si do pery a ostávam nehybná.

Odídem až po Kaneovi.

Kým je tu on, nemám šancu potichu sa vytratiť.

Prestaň byť strašná svätuškárika a už konečne vypadni.

Zvuk korčuľ sa mieša so zvukom rolby a ja sa sústreďím na masáž svojich nôh, takže si nevšímam, že Kane korčuľuje k mojej strane tribúny.

Keď zdvihnem pohľad, nájdem ho priamo naproti svojmu úkrytu.

Do kostí mi prenikne chlad a vzduch je taký ostrý, až mám problém dýchať.

V dusivej tichosti sa Kaneov pokojný hlas rozľahne prázdnu arénou. „Už môžeš vyjsť.“

Pokračujem v schovávaní sa a dúfam – nie, modlím sa –, aby sa rozprával s niekým iným, kto bol dosť odvážny – alebo hlúpy –, aby sa neskoro v noci vkradol do arény Zmijí.

„Viem, že si tam. Radím ti, aby si sa ukázala, kým som tu len ja. Nemôžem sľúbiť, že ostatní budú takí chápaví.“

KAPITOLA 2

Dahlia

Moje srdce bije tak silno, až mám pocit, že mi vyskočí z hrudníka.

Ruky sa mi potia, keď pevne zvieram sedadlo. Ani ľadový vzduch nedokáže uhasiť oheň, ktorý sa mi rozhorí v bruchu.

Kaneove slová mi rezonujú v hrudi namiesto v hlave a na chvíľu zabudnem dýchať.

Áno, chcela som sa s ním oficiálne stretnúť. Ale nie takto. Pracovala som na viacerých plánoch, aby to bolo prirodzené a uveriteľné.

Aby ma však prichytil pri jednom z mojich sledovacích pokusov, v zozname rozhodne nebolo.

Možno ak sa pokúsim utiecť, podarí sa mi dostať sa odtiaľto...

„Som až taký desivý? Sľubujem, že nehryziem.“ Tok mojich myšlienok preruší pobavený tón jeho hlasu.

Bože, prečo hlboký, chrapľavý hlas tohto muža znie ako hlas z mojich najtemnejších, najkrajších snov?

Tak uvoľnene. Dokonca vyzývavo.

Možno je to preto, lebo moje nohy ma už neunesú, ale rozhodnem sa túto príležitosť využiť. Pravdepodobnosť, že sa ešte raz osamote stretnem s *tým* Kaneom Davenportom, je takmer nulová. Vždy je okolo neho hárka ľudí.

Vždy.

Všade.

Kdekoľvek.

Je magnetickým poľom, ktoré priťahuje ľudí.

Ja som tí ľudia. Tí ľudia sú ja.

S prudkým výdychom pomaly vstanem. Kolená ma pália a necítim si nohy. Rýchlým pohybom si zložím bejzbalovú šiltovku a uhladím si vlasy tak, aby sa mi dlhé, vlnité hnedé pramene pekne rozložili pod prsami.

Moja sestra Violet mi raz povedala, že prvý dojem je vždy najdôležitejší, a mrzí ma, že nie som na stretnutie, ktoré som plánovala celé týždne, pekne upravená. Avšak dnes večer som si stihla naniesť aspoň trochu mejkapu, mám na sebe lichotivé džínsy, ktoré kopírujú moje krivky, a béžové tričko, ktoré pekne kontrastuje s mojou tmavou olivovou pleťou.

Samozrejme, mohla som vyzeráť lepšie, ale nejako to zvládnem.

Toto buď potvrdí, alebo zruinuje môj plán.

Po fakt hlbokom nádychu sa pozriem dolu a takmer ma prekvapí, aký je Kane príťažlivý bez toho, aby sa o to čo i len snažil.

Takmer.

Opiera sa o mantinel s prekríženými rukami, hokejka mu voľne visí z ruky, vyzerá trochu desivo a zároveň nonšalantne. Protichodné dojmy, ktoré vyvoláva, sú rušivé a spôsobujú mi husiu kožu.

Tmavomodrý hokejový výstroj dodáva jeho už tak zstrašujúcej postave ešte väčšiu iskru nebezpečenstva. Napriek niekoľkým radom sedadiel, ktoré nás oddeľujú, a mojej priemernej výške stošesťdesiatosem centimetrov, aj tak vyzerá hrozivo vysoký.

Na jeho plných perách sa zjaví jemný úsmev. „Tu ťa máme. Nebolo to až také ťažké, však?“

„Ahoj.“

Doriti.

Nikdy nezniem takto slabošsky. Čo sa to so mnou deje?
Upokoj sa, preboha.

„Ahoj.“ Jeho úsmev zostáva rovnaký, vyžaruje z neho zdvorilosť. Dokonca prívetivosť. „Môžem sa spýtať, čo tu o takomto čase robíš?“

„Ostala som tu po zápase.“

„To som pochopil. Prečo?“

„Ja... som fanúšička!“ vyhrknem prvú vec, ktorá mi príde na um.

Prečo mi to, dopekla, nenapadlo skôr? Vlastne napadlo. Na chvíľu. Ale usúdila som, že Zmije majú už príliš veľa fanúšičiek, ktoré sa vrhajú na členov tímu pri každej príležitosti. Veľmi by som sa od nich nelíšila.

Ale teraz, keď sme sami, je situácia trochu iná.

„Chápem.“ Po tomto slove nasleduje intenzívny očný kontakt, v ktorom však chýba teplo. Som podrobená dôkladnému skúmaniu, ale necítim žiadne spojenie.

Ľadovo bledá farba jeho očí pripomína moment, keď sa ponoríte do Severného ľadového oceánu, na ktorom sa s alarmujúcou rýchlosťou tvoria vrstvy ľadu.

Takto sa asi cíti človek, keď ho zmrazia zaživa.

Vytrasiem ten obraz z hlavy. Je to Kane, nie Preston, ani, božechráň, divoká karta Jude. Je to moja najlepšia – a *jediná* – možnosť.

„Áno,“ pokračujem sebedomejším tónom. „Som nová fanúšička. Predtým som o hokeji veľa nevedela, ale vďaka tímu sa o ňom dozvedám čoraz viac. Do toho, Zmije!“

„Som rád, že sme ťa prilákali k hre.“ Jeho slová znejú pokojne ako bezbúrkový oceán.

Správne.

To je pocit, ktorý z neho vždy vyžaroval. Hĺbka, kontrola a spoľahlivosť. Oceán v celej svojej kráse.

„Urobil si mi najväčšiu láskavosť.“ Široko sa usmejem. Vždy som bola chválená za krásny úsmev a neváham ho využiť vo svoj prospech. Žobráčka si nemôže vybrať a ja ňou v tejto situácii rozhodne som.

„Kto je tvoj obľúbený hráč v tíme?“

„Ty,“ odpovedám bez zaváhania.

„Si si istá, že to nehovoríš len preto, lebo tu práve stojím? Ak sa objaví Callahan, zmeníš názor, však?“

„Callahan je vo svojej hre príliš agresívny a násilnícky. Nepovažujem to za zábavné.“

„Väčšina hokejových fanúšičiek však áno.“

„Ja nie. Uprednostňujem tvoje taktické schopnosti a nadsádzanie viest útok aj obranu.“

„Som poctený. Ďakujem.“ Jeho hlas zostáva rovnaký. Bez emócií, chladný. Určite neznie poctene, alebo ho možno už toľkokrát pochválili, že to s ním ani len nepohne.

„Nie, to ja ňakujem tebe, že si si našiel čas pokecať si so mnou. Je ťažké stretnúť ťa v kampuse, takže toto pre mňa znamená veľmi veľa.“

Fuj. Nie som zvyknutá líškať sa cudzím ľuďom. Začínam sa cítiť trápne.

„Pre fanúšičky urobím čokoľvek. Ak chceš autogram, stačí podísť bližšie. *Naozaj* nehryziem.“

To je moment, keď si uvedomím, že sa stále skrývam za radom plastových sedadiel a jedno z nich zvieram tak silno, až ma bolia prsty. Pustím ho a pomaly schádzam po schodoch.

Po celý ten čas zo mňa Kane nespúšťa oči.

Samo osebe to síce nie je hrozné, ale je to intenzívne, ako keď číta svojich súperov na ľade. Mal by to byť kompliment, no bola som svedkom, ako tento muž zničil

niekoľkých svojich rivalov, takže jeho pozornosť vo mne vyvoláva vlnu nepokoja.

Zastavím sa pred ním a on sa vzpriami do plnej výšky. Nie som si istá, či ma chce týmto gestom zastrašiť, ale možno som podcenila, aký je vlastne vysoký. S korčuľami na nohách ma o to viac prevyšuje.

Zblízka je jeho čeľusť ostrejšia a pokožka hladšia, až na pár chlpkov. Jeho oči sú bledšie, oveľa chladnejšie. Dokonca trochu desivé.

Správa sa úplne nenútene a s maximálnou ľahkosťou.

Vlastne mu závidím. Ako môže byť niekto taký... sebavedomý? Taký sebaistačný?

„Môžem si autogram nechať na neskôr?“ poviem, aby som rozbila neviditeľné napätie. „Nemám pero ani papier.“

„A čo tak fotka?“

„To by bolo úžasné.“ Nahmatám v zadnom vrecku telefón, vyberiem ho a kliknem na fotoaparát.

Vzhľadom na výškový rozdiel nedokážem nájsť dobrý uhol.

„Môžem?“ spýta sa po tom, čo niekoľko sekúnd sleduje, ako sa s tým trápim.

S ospravedlňujúcim úsmevom mu podám telefón a nakloním sa bližšie, aby mohol urobiť fotku. Moje zmysly zaplaví dymová vôňa a jemná stopa pižma.

Je taká mužná, až sa mi zatočí hlava a hore krkom mi stúpa horúčava. Vždy som považovala mužov, ktorí voňajú príjemne, za atraktívnych.

Zabudnem sa aj usmiať, keď urobí niekoľko fotografií.

Keď mi podáva telefón, príliš dlho zízam na jeho čierne prsteň a dúfam, že sa môj vnútorný odpor neodzrkadlí na mojej tvári.

„Teraz mi už povieš dôvod, prečo si tu naozaj, Dahlia Thorneová?“

Moje prsty chytia telefón, no on zovrie druhý koniec. Nepustí ho, ani keď sa naše pohľady stretnú. Jeho výraz sa nezmení, ale temný podtón zatieni jeho zdvorilé správanie.

„Ako to, že poznáš moje meno?“ zašepkám.

„Prihlásila si sa na stáž v lekárskom tíme, nie? V životopise bola tvoja fotka a meno.“

„A ty prechádzaš všetky žiadosti?“

„Áno, ako kapitán tímu ich prechádzam. Nikto sa nedostane k Zmijam bez môjho vedomia.“ Zaváha a pustí môj telefón. „Alebo súhlasu.“

Vedela som to. *Vedela som to*, a preto by bolo zbytočné priblížiť sa k ostatným, nehovoriac o tom, že by to bolo nebezpečné. Bez ohľadu na to, na koho by som sa zamerala, Kane by si ma aj tak všimol, a preto som sa od začiatku zamerala práve na neho.

„Ako vieš, že sa k vám chcem dostať?“ spýtam sa bez toho, aby som sa snažila poprieť jeho slová. Kane je inteligentný, a ak by som sa snažila klamať, malo by to opačný účinok.

„Okrem toho, že si sa uchádzala o miesto v lekárskom tíme, zisťovala si si informácie o administratívnych pozíciách a snažila si sa spriatelíť s ľuďmi blízkyimi členom tímu.“

On o tom všetkom vie? Ako?

Zízam na jeho prsteň. Vencor. Ako člen, samozrejme, pozná toto miesto ako vlastné topánky.

Možno som podcenila, ako veľmi sú títo ľudia zapletení do štruktúry univerzity a tímu.

„Vzbudila som v tebe podozrenie?“ Usmievam sa zámerne tak, aby to pôsobilo trápne. Dokonca zahanbene.

„Nenazval by som to podozrením. Skôr zvedavosť.“

Prehltnem slinu, ktorá mi uviazla v hrdle. „Čo ťa zaujíma?“

„Tvoj motív.“

„Nemôžem byť fanúšička?“

„Môžeš. Ale tvoje činy neodzrkadľujú tvoje tvrdenie.“

„Prečo?“

„Po prvé, nemáš na sebe žiadny z našich dresov, čo je síce normálne na príležitostnú diváčku, ale na *fanúšičku* je to divné. Po druhé, tvrdila si, že si sa začala zaujímať o hokej len nedávno, a napriek tomu očividne poznáš môj aj Callahanov štýl hry, ako keby si ho študovala, namiesto toho, aby si sa na zápasy pozerala len pre zábavu. A napokon, ak by si bola fanúšička, chopila by si sa príležitosti vyfotografovať sa so mnou, Armstrongom a Callahanom, ale ty si sa rozhodla schovávať a odpočúvať, čo mi naznačuje, že máš nejaký zámer. Ten zámer nemá veľa spoločného s tímom, ale skôr s mojím prsteňom, pretože si sa naň od začiatku tohto rozhovoru pozrela najmenej trikrát.“

Dočerta, myslí mu to.

Myslí mu to tak rýchlo, až som stratila slová.

Spôsob, akým predniesol svoju analýzu pokojnými, presnými slovami, je zároveň pôsobivý a bičujúci nervy. Ako veľmi ma dokázal prečítať?

A je vôbec bezpečné zapliesť sa s ním?

Je desivo vnímavý a majstrovsky dobrý v rozpoznávaní a spájaní vzorov. Na klzisku je to fascinujúce, ale v reálnom živote smrteľné.

Kane zdvihne ruku a vystrčí ukazovák. „Vieš, aký význam má tento prsteň?“

„Vedia to všetci v meste“, odvetím tichým hlasom.

„Správne, ale pravdepodobne nie tak dobre ako ty. V skutočnosti len málokto rozlúštil skutočný význam.“

„Neviem, o čom hovoríš...“

„Nie. Nehraj sa na hlúpučkú. Urážaš inteligenciu nás oboch.“

„Čo chceš, aby som povedala?“ zašepkám. Cítim sa uväznená medzi jeho pazúrmí bez toho, aby sa ma vôbec dotkol.

„Čo znamená tento prsteň, Dahlia?“

„Ja... neviem.“

„Skončili sme.“ Otočí sa a začne korčuľovať preč.

Spanikárím, moje dýchanie je nepravidelné a ukazovákom si kreslím nekonečné kruhy na palci.

Viem, jednoducho viem, že ak odíde, už nikdy mi nevenuje pozornosť. Moja odpoveď ho zrejme sklamala. Bol si plne vedomý toho, že klamem, no než aby ma konfrontoval, rozhodol sa konverzáciu ukončiť.

„Počkaj! Znamená to, že si starší člen Vencoru.“

Zastaví kúsok odo mňa a pomaly sa otočí. Jeho výraz je, ako zvyčajne, pokojný a odmeraný. „Aké ďalšie stupne existujú?“

„Adept, člen, starší člen a zakladateľ,“ poviem pomaly a prezrádzam, že som do toho zapletená viac, ako by ktokoľvek mal byť.

Teraz som úplne vyložila karty na stôl a je na ňom, či ich otočí, alebo ma nechá hrať. Mohla som klamať a všetko poprieť, ale Kane dokázal, že netoleruje klamstvá.

Nízky tón jeho hlasu zaplní vzduch. „A ako sa študent vysokej školy, ako som ja, dostal na takú vysokú pozíciu?“

„Pretože si...“

„Som?“

„Biologicky príbuzný zakladateľskej rodiny.“

„Pravda aj lož. Prešiel som všetkými stupňami ako každý iný. Len som začal o čosi skôr.“

Och. To som netušila. Myslela som, že on, Jude a Preston získali prístup výlučne vďaka rodinným väzbám.

„O koľko skôr?“ spýtam sa.

„O dosť.“ Dve slová vysloví s dostatočnou autoritou, aby odbil akékoľvek ďalšie otázky. „A teraz mi povedz, prečo si taká zbehlá vo Vencore, keď si sa narodila v Maine a vyrastala v New Jersey, Dahlia.“

Ťažko prehltnem. Aj keď je táto informácia verejná a je uvedená v mojom životopise, fakt, že si ju tak jasne pamätá, je znepokojujúci.

„Vieš, že tu študujem vďaka štipendiu, však?“ Začnem pokojným tónom.

„Áno, a?“

„Ak si si urobil prieskum, potom musíš vedieť, že dostávam granty. Narodila som sa chudobnému rybárovi a krajčírke v malom pobrežnom mestečku v štáte Maine, ale z toho života si veľa nepamätám, pretože moji rodičia zomreli, keď som mala šesť. Spomínam si však, že mama mi opravila tie isté šaty najmenej päť- alebo šesťkrát, namiesto toho, aby mi kúpila nové. Spomínam si, že som nikdy nemala dosť jedla, aby som utišila hlad v žalúdku. Situácia sa nezmenila, ani keď ma vzala sociálka a sťahovala ma z jedného domova, kde ma týrali, do druhého. Deti ako ja nezažívajú pekné veci. Niektorí z nás sa stanú narkomanmi, iní predávajú svoje telá a mnohí umierajú pri bizarných nehodách. Nikto sa nezaujíma o bezmenné telo na okraji cesty. Sme len štatistiky, ktoré živia stroj. Tých pár, ktorí to zvládnu, ako ja, sú stále považovaní za outsiderov a sú diskriminovaní bez ohľadu na to, ako veľmi sme sa naučili byť múdri z kníh alebo ulice.“

Odmlčím sa, najmä pre hrčku v krku. Nechcela som byť osobná, ale mám pocit, že nič menej ako pravda Kanea ani v najmenšom nepresvedčí. Vlastne, ak budem klamať, možno mnou bude pohrdať – keď som to predtým skúsila, bol pripravený ukončiť rozhovor.

Hoci som mu práve odhalila svoj neatraktívny život, nereaguje. V jeho stoickom výraze sa neobjaví ani náznak emócie. Nevyzerá, že by zvažoval, či hovorím pravdu.

„A?“ je všetko, čo povie, a vyzýva ma, aby som pokračovala, pričom mi svojimi neviditeľnými rukami

prechádza po mozgu, akoby ho chcel rozobrať kúsok po kúsku.

„A som unavená z toho, že som na strane outsiderov. Aspoň raz by som chcela byť priamo v centre. Chcem sa ráno zobudiť a nemať obavy o to, ako prežiť ďalší deň. Počula som, že Vencor mi s tým môže pomôcť. Ak sa stanem členkou, moja budúcnosť bude zabezpečená, tak ako to bolo v prípade nespočetných politikov, podnikateľov a dokonca aj bývalých prezidentov. Chcem byť súčasťou mocných namiesto slabých.“

„Takže si usúdila, že najlepším spôsobom, ako to dosiahnuť, bude dostať sa do blízkosti hokejového tímu, kde traja hráči sú starší členovia a niektorí z nich sú členovia, a nechať jedného zo starších pozvať ťa na nadchádzajúcu iniciačnú ceremóniu.“

Nie je to otázka, ale aj tak odpoviem: „Áno.“

„Myslela si si správne. Splním tvoje želanie.“

Otvorím ústa.

Kane práve súhlasil, že mi pomôže, a to bez toho, aby som musela zrealizovať všetky diabolské plány, ktoré som si pripravila?

Čo?

Prečo?

Azda ma ľutuje?

Úprimne, je mi to jedno. Budem sa správať ako to najúbohejšie šteňa, len aby som sa k nim dostala. V takýchto situáciách nemám čas riešiť svoju hrdosť.

„Naozaj?“ spýtam sa, neveriac vlastným ušiam.

„Áno. Na iniciáciu som si chcel vziať niekoho iného, ale rozhodol som sa vybrať si teba.“

Keď povie poslednú časť vety, prebehnú mnou zimomriavky. Hoci nezmenil tón hlasu, v jeho výraze nastane zvláštna zmena.

Na jeho perách sa objaví úsmev a ja naňho len bezmocne zízam. Je vhodné, aby som ho považovala až za takého atraktívneho?

Ten pocit však čoskoro zmizne, keď vzduch naplní jeho strohý hlas. „Varujem ťa. Toto nie je žiadna bežná iniciačná alebo šikanovacia ceremónia, kde ťa budú žiadať, aby si splnila hlúpe úlohy. Budeš podrobená skúške. Budeš tlačaná na hranice svojich možností. A taktiež od teba budú chcieť, aby si obetovala telo a dušu na oltári šialených ľudí. Ak odmietneš, budeš vylúčená a navždy vykázaná. Ak nepreukážeš ochotu byť využívaná pre Vencor, budú ťa sabotovať, kým neunikneš z krajiny, alebo sa nezabiješ. A ak zradíš Vencor, nikto nenájde tvoje kosti. Si si istá, že sa chceš toho zúčastniť? Niekedy je oveľa bezpečnejšie byť outsiderom ako zasvätencom spojeným krvou.“

Prebehne mnou ďalšia vlna chladu, ktorá spôsobí, že pevnejšie zovriem telefón. Počula som o tom veľa chýrov a som členkou fóra na dark webe, kde sa diskutuje o teóriách a príbehoch, čoho sú títo ľudia schopní.

Kaneove slová vyslovené neutrálnym hlasom hlásateľa správ by ma nemali rozrušiť, ale podarí sa im to.

Keby som to počula pred rokom, otočila by som sa a odišla, ale teraz?

Teraz nemám čo stratiť. Ak musím obetovať život, aby som pomstila svoju sestru, nemám na výber.

Rozhodným, bezvýrazným hlasom odpoviem: „Som si istá.“

Kane ma sleduje, jeho pohľad nie je ani prekvapený, ani schvaľujúci. „Ak si to rozmyslíš, než ťa prijímú, vyslov slovo, ktoré budeme poznať len my dvaja, a ja to zastavím. Bez ohľadu na to, čo to bude. Skúsme slovo... červená.“

Kývnem hlavou. „Prečo mi pomáhaš?“

Prejde mi po tvári ukazovákom, na ktorom má prsteň. Studený kov ma zamrazí, ale to je nič v porovnaní s elektrizujúcim ohňom, ktorý sa mi preženie žalúdkom, keď sa jeho pokožka dotkne mojej.

„Som zvedavý, či to vydržíš a ako ďaleko sa dostaneš, moja falošná fanúšička.“ Jeho úsmev zmizne, keď mi naposledy pohladí líce. „Nesklam ma.“